

ÇÖZÜM

Terör'e Karşı Mücadelede Neredeyiz

E. Org. M. ŞENER ERUYGUR
(Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı)

Bölücü tehdide karşı mücadelede kafaların çok karışık olduğu bir dönemi yaşıyoruz.

Kafa karışıklığının en önemli nedeni, içinde bulunduğumuz duygusal ortamdan kaynaklanmaktadır. Öylesine duygusal bir ortam ki;

Onlarca şehit veriyoruz,

Kamuoyu duyarlılığı son kertede,

Şimdiye kadar uygulanan mücadele stratejilerinin doğruluğu tartışılıyor,

Terör örgütü PKK ile bağları yadsınamayan, yadsınmayan DTP milletvekilleri Türkiye'nin kabul edemeyeceği, etmemesi gereken arabuluculuk rolleri üstleniyorlar,

ABD tarafından Barzani - Talabani ikilisini kabullenme karşılığında PKK'ya karşı mücadelede güdümlü işbirliği politikası uygulandığı endişeleri yaygınlaşıyor.

DTP'nin 2. olağanüstü kongresinde;

İstiklal Marşı okunmuyor,

Kendi tanımları ile özgürlük ve demokrasi şehitleri için saygı duruşunda bulunuluyor,

Kongre esnasında kürsünün bulunduğu yerde göstermelik küçük bir Türk Bayrağı asılıyor,

Yeni Başkan Demirtaş PKK ile ilişkisi nedeniyle 10 yıl hapis yatmış, geleneksel devlet anlayışının şiddete dayalı olduğunu söylüyor. Bir başka DTP milletvekili Fatma Kurtulan'ın eşi Selman Kurtulan'ın bölücü terör örgütü üyesi olduğu açığa çıkıyor;

DTP'nin mitingleri kabulü olanaksız taleplerin dile getirildiği alanlara dönüşüyor. AB yetkilileri ile özel görüşmeler yapıyorlar, onlardan

federasyon talep ediyorlar.

AB yetkilileri tarafından PKK ileri gelenlerine silah bırakın, iktidar partisi ile iyi geçinin, muhalefet partilerini önemsemeyin telkini yapılıyor.

Bu karmaşa içinde bazıları yeni strateji önerip, komplekse kapılmayalım, şiddeti olağanlaştırmayalım gibi anlaşılmaz şeyler söylüyor. ABD Kongre üyeleri ve Büyükelçisi sömürge valisi kesilmişler.

Türkiye'de ulusal sorunlara karşı duyarsızlık, anlaşılmaz göstermelik bir demokrasi anlayışı kökleşiyor. Oysa sorun çok karmaşık hale gelmiş ve ortak aklın kullanılmasını zorunlu hale getirmiştir.

Bu karmaşaya dış dünya, psikolojik harekâtla katkı sağlıyor.

Türk Ulusu sanki şiddet uyguladığı için terörle karşı karşıya kalmış gibi, kişilerin kimliklerini tanıyıp, haklarını verdiğimiz, yani siyasi çö-züm arayışına girdiğimiz zaman sorunun çözülebileceğini ima eden psikolojik baskıya maruz bırakılıyor. The Economist, Barzani'nin PKK ile arasının iyi olmadığını, yapacağı çok şeyi bulunmadığını, PKK ile mücadeleyi 1990 da denediğini fakat başarılı olamadığını yazıyor. Kendi düşüncelerine uygun ortam oluşturmaya çalışıyor, Barzani ile anlaşın, onu kollayın demeye getiriyorlar.

Dış Dünya Türkiye'deki Atatürkçü Anayasal rejimi horluyor, demokrasi karşıtı ilan ediyor, çağı geçmiş diyor.

Olanların bölücü faaliyet - emperyalizm ilişkisini tüm açıklığı ile ortaya koyduğunu anlayamıyoruz.

Kürtlerin Turan soyundan oldukları Encyclopedia Britanica'nın dokuzuncu edisyonunda (1875 - 1889) yayınlanmış olan Kürdistan maddesinde yer almış. Bu maddeyi kaleme alan kişi Sir Henry Creswirke Rawlinson (1810 - 1895) (Asurî tarih uzmanı, Asurî Çivi yazılarını okuyabiliyor) milattan yüzyıllar önce Turan'dan bölgeye geldiklerini yazıyor. Bu görüş ansiklopedinin on birinci edisyonuna kadar (1910 - 1911) muhafaza edilmiş.

Ancak, Batılı devletlerin çifte standart duygusu yeni değil. 1877 - 78 Türk - Rus savaşından sonra İngiliz Politikası ve görüşü değişti. Kürtleri İranlı yaptılar.

Batılılardan, yabancından medet ummanın, isteklerine boyun eğmenin nelere mal olduğunu çabuk unutuyoruz. 1774 Küçük Kaynarca ile Balkanlar 1877 - 78 savaşı sonunda Yeşilköy ve Berlin Anlaşmasıyla

Doğu Anadolu emperyalist baskılara açık hale geldi. Kaynarca ile Osmanlı'nın Hıristiyanlarının, Berlin Md. 61 ile Ermenilerin koruyucusu oldular, adalet dağıtır gözükp, Osmanlı'yı parçalamayı iş edindiler.

1869 yılında İngiltere'nin Erzurum konsolosu J.G. Taylor, Rusya'nın Ermenileri Türk Hükümetine karşı tahrik ettiğini, kilisenin düşmanlık tohumu ektiğini yazıyordu. 1875'de Bosna - Hersek, ertesini yıl Bulgar ayaklanması başlıyor. Bulgar isyanı Filibe'nin dört köyünde başlamış ve bastırılmıştı. İngiliz basını Müslüman Türklerin 100.000 Hıristiyan Bulgarı kılıçtan geçirdiği yalanını yazıyor, dünya kamuoyunu bize karşı kışkırtıyordu. Sözde Ermeni soykırımında da aynı yöntem uygulandı. Olaylara hep tek yanlı bakıldı.

Şaşırtıcı olan şu ki, Kürtlerin tarihleriyle ilgili incelemeler kendi çalışmaları değil, daha çok Rus ve İngiliz kaynaklıdır. Özgün tarih olarak her ne kadar 1597 tarihli şerefname'den bahsedilebilirse bile, bunun tam anlamıyla tarihsel bir belge sayılamayacağı açıktır. Şerefname de bu tarihlerde Kürt - Türkmenlerinin Anadolu da birlikte yaşadıklarını yazıyor. (Bargiri, Erciş ve Adil cevaz'ın Türkmen olduğu S-455)

Bilal Şimşir, Osmanlı Devleti'nin gerileme dönemlerinde Avrupalıların Osmanlı Coğrafyasındaki halkları araştırıp incelemek ve istismar için çeşitli kurumlar oluşturduklarını, Paris'teki Yaşayan Doğu Dilleri Okulunun bu kurumlardan biri olduğunu, burada Kürtçe öğretiltiğini (1960'da bu okulda ünlü Bedirhan Paşa'nın torunu Kamuran Bedirhan Kürtçe ders veriyordu), Rusların 2. Katerina devrinden itibaren Kürtlerle ilgilendiğini, Rusların Kürdoloji alanında uluslararası düzeyde uzmanlar yetiştirdiğini, Sovyet döneminde de bu çalışmaların sürdüğünü çalışmaların ana amacının, Osmanlı'yı - Türkiye'yi parçalamak olduğunu ayrıntılı olarak yazmaktadır.

Batılılar, Osmanlı devletini yıkmak için Hıristiyan - Müslüman ayırımına ek olarak Müslümanları da soylarına, dillerine, mezheplerine göre bölme, sorun çıkarma yollarını aramışlardı. (Maurizio Garzoni 18 yıl Diyarbakır'da yaşamış, 1787'de Kürtçe Sözlük ve Gramer kitabı yazmıştı.) Amerikan Protestanlarından bir misyoner Levi Parsons, 1820'de İzmir'de Osmanlı topağına ayak basar basmaz "Bu kudretli günah imparatorluğunu yıkmak ahdim olsun demişti" Tanzimat sürecinde Rus konsolosları birer Kürtçülük uzmanı olarak çalışmışlardı.

Cizreli Bedirhan Bey (sonra Paşa) 1838'de baş kaldırdı, Girit'e sürüldü. Bütün Kürtçülük olaylarında çocukları, torunları ayaklanmalar içinde yer aldı.

1879 yılında ise Şeyh Ubeydullah ayaklandı. Sonra Mekke'ye sürüldü.

Ođlu Seyit Abdülkadir ise 1925 Şeyh Sait ayaklanmasına kadar Kürtçülük yapmıştır. Pek çok ayrılıkçı harekette bu iki ailenin önemli payı vardır.

Kurtuluş Savaşında Ali Batı, Cemil Çeto, Milli Aşireti, Koçgiri isyanları, da büyük çapta emperyalist güdümlü, tahrikli isyanlardır.

17 Kasım 1919'da Urfa Aşiretlerinin İçişleri Bakanlığına, Mart 1921'de Büyük Millet Meclisi Başkanlığına çektikleri telgraflar, bölücülüğün bölgede yaşayan halkın ortak duygusunu ifade etmediğini kanıtlamaktadır. Güneydoğulu yurttaşlarımız tüm tahriklere karşın bugün de çoğunlukla birlik ve beraberlikten yanadır.

Ağrı isyanlarının İngilizler tarafından tahrik edildiği, hatta planlandığı da açıktır. Bugün internet sitelerinde Nasturilik, Asurilik kaşınmaya çalışılmaktadır. Hain planlar hep böyle hazırlanıyor!

Cumhuriyet döneminde, Cumhuriyetin ilanından 1938 yılına kadar büyüklü küçüklü 18 tane bölücü isyan çıkartılmıştır. Bunların büyük çoğunluğu dış tahriklere dayalıdır.

Bölücü faaliyetlere kızarak, Kürt - Türk çatışmasına istemeyerek de olsa zemin hazırlamak büyük hata olur. Bu oyunlara gelmemek gerekir. Bu tahrikler de dış kaynaklıdır.

Avrupa Birliği İlerleme Raporları ile bölücü istekler, Kuzey Irak'la ilgili dayatmalar, Kuzey Irak'ı muhatap almaya yönelik baskılarda terörün dış tahrike dönük yönünü çok iyi açıklamaktadır.

Bölücülükle mücadelede başarı, terör'ü ve teröristi farklı gören ve sistem yaklaşımı içinde davranış sergilenmesini gerektirmektedir. AB ve ABD'yi merkeze alan politika Türkiye'yi çıkmaza sürüklemekte, caydırıcılığımızı ortadan kaldırmaktadır.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında Takrir-i sükûn ve Hıyanet-i Vataniye kanunları, Soyadı Kanunu, 1935 İsmet İnönü'nün Şark Seyahat Raporu ve 1936 Celal Bayar'ın Şark Raporu, sistem yaklaşımı mantığı içinde mücadele içinde tüm milli güç unsurlarının kullanılmasının gerektiğinin örneklerdir.

Doğaldır ki her dönemin kendine özgü koşulları vardır. Bizim demek istediğimiz devletin tüm güçlerinin ve olanaklarının amaç doğrultusunda eş güdüm içinde kullanılmasının gerekliliğidir.

Bel bağladığımız ABD'den 1982'den itibaren aynı şeyleri duyuyoruz. Oysa

soğuk savaş 1989'da Berlin Duvarı'nın çöküşü ile bitti. Yeni durumu iyi algılamak zorundayız. Türkiye öz gücünün farkına varmalı ve sorunlarının çözümünde bu gücü kullanmayı becerebilmelidir.

Bu güç sadece askeri yönlü değildir. Bu gerçekler bilinirken ABD'nin oyalayıcı tuzaklarına düşmek ve onlardan fayda ummak ne büyük yanılgıdır.

Bütün bu açıklamalar Türkiye'nin çıkarlarını merkeze alan, tutarlı, zigzaglardan arınmış, iyi düşünülmüş bir politika uygulaması gerekliliğini göstermektedir.

Atatürk dönemi politikalarının iyi etüt edilmesi halinde ileriye yönelik çok yararlı ipuçları yakalanabilir. Gerçekleri görememek, ya da yokmuş gibi davranmak bize hep zarar vermiştir. Barzani ve Talabani de bu gerçeklerden biridir. Tutumuzla orada kendi elimizle devlet kurduğumuzu, oyuna geldiğimizi artık görmeliyiz.

Kaynakça

1. Kürtçülük - Bilal Şimşir
2. Türk - Irak ilişkilerinde Türkmenler _ Bilal Şimşir
3. Kürtçülük Sorunun Analizi ve Çözüm Politikaları _ Prof. Dr. Ümit Özdağ
4. Hangi PKK _ Fikret Bila
5. Küreselleşme, dış politika ve Milli Güvenlik _ Tuncer Topur
6. Şeref name _ Şeref Han
7. Nasturiler _ Yonca Anzerlioğlu
8. Atatürk ve Kürtler
9. Nutuk